

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 kpk oraz wnioskiem Prokuratora Rejonowego w Pizzu, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia co do kary i innych konsekwencjach prawnych popełnionego czynu.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony w sprawie stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania J. P. odpowiedzialności karnej za zarzucane przestępstwo polegające na tym, iż:

w dniu 29.05.2017 r. w m. P., gm. B., okręgu (...), groził spaleniem domu oraz pozbawieniem życia M. J. i K. J., przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonych uzasadniona obawę, że zostanie spełniona to jest czyn z art. 190 § 1 kk.

Zgodnie z art. 190 § 1 kk kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Dla realizacji znamion występku typizowanego w art. 190 § 1 kk istotne jest przy tym przekonanie o możliwości realizacji groźby popełnienia przestępstwa nie tyle u samego sprawcy, co po stronie pokrzywdzonego.

W ocenie Sądu, wypowiadając pod adresem M. i K. J. groźby spalenia domu pozbawienia życia, J. P. musiał liczyć się z tym, że wzbudzi w pokrzywdzonych obawę ich spełnienia. Działal tym samym umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, a stopień jego winy uznać należy za wyższy niż nieznaczny. Za znaczny uznać należy stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez J. P. występku. Godził on bowiem w wolność i poczucie bezpieczeństwa innych osób, a czynił to bez powodu, znajdując się przy tym pod znacznym działaniem alkoholu. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż postąpił tak bo M. J. nie chciała mu ugotować zupy, a on sam był wtedy trochę wypity. Uczynił to w wyniku silnego zdenerwowania. Co oczywiście w żaden sposób nie może stanowić usprawiedliwienia dla jego nagannego zachowania.

Realizacja przez oskarżonego J. P. znamion ww. czynu zabronionego nie budziła zatem jakichkolwiek wątpliwości.

Mając na uwadze dotychczasowe rozważania, Sąd uznał oskarżonego J. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i zawnioskowany przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 kk wymiar kary był uzgodniony z oskarżonym.

Wymierzając karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk.

Okolicznością łagodzącą był fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył szczerze i szczegółowe wyjaśnienia. Nie tamował toku postępowania karnego. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany sędownie (k. 54), co świadczy o tym, iż przedmiotowe zdarzenie i wejście w konflikt z prawem w jego życiu miało charakter jedynie incydentalny.

W ocenie Sądu tak orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. W ocenie Sądu kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze, wobec postawy oskarżonego, jest w stanie spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, w szczególności indywidualnej, skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego, uzmysłowi mu konieczność zmiany dotychczasowego postępowania i tym samym zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Zdaniem Sądu orzeczona kara nie może być uznana za rażącą swoją surowością. Będzie ona nadto właściwie kształtowała świadomość prawną społeczeństwa.

Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2 kk oraz art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 lat i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego. Nadto oskarżonego w okresie próby, zobowiązał do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, do informowania kuratora o przebiegu okresu próby, do poddania się terapii uzależnień oraz do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi w sposób wyrażający agresję słowną i fizyczną (art. 72 § 1 pkt 5, 6 i 7a kk). Sąd wyraża nadzieję, iż orzeczone środki probacyjne, skłonią oskarżonego do korzystania z innych możliwości (mieszczących się w granicach prawa) do rozwiązywania konfliktów rodzinnych/sąsiedzkich. Już po wydaniu wyroku Sąd dostrzegł oczywisty błąd w swoim rozstrzygnięciu w punkcie II, w zakresie podania nieprawidłowej podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz oddania pod dozór kuratora. Prawidłowa podstawa tego rozstrzygnięcia to art. 70 § 1 kk oraz art. 73 § 1 kk, co także wynika wprost z wniosku Prokuratora złożonego w trybie art. 335 § 1 kpk (vide k. 91). Zasadna jest zatem konwalidacja wyroku w powyższym zakresie.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego J. P. kary pozbawienia wolności sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 maja 2017 r. godz. 22:40 do dnia 01 czerwca 2017 r. godz. 15:00.

Na podstawie powołanych przepisów Sąd zwolnił oskarżonego J. P. od obowiązku uiszczania kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. Oskarżony utrzymywał się jedynie z renty chorobowej w wysokości około 800 zł miesięcznie. Z tych przyczyn nie jest w stanie ponieść wymienionych wydatków.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)